

10. Ярмак А. М. Концептуальные положения кодификации законодательства Украины об административных правонарушениях: системные аспекты / А. М. Ярмак // Форум права. – 2007. – № 3. – С. 293–300 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2007_3_47.pdf.

Надійшла до редколегії 18.11.2014

КАЧИНСКАЯ М. А. ПРИНЦИПЫ СИСТЕМАТИЗАЦИИ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА ОБ ОРГАНАХ ОХРАНЫ ПРАВОПОРЯДКА

Обоснована необходимость систематизации законодательства об органах охраны правопорядка. Обособлены и детализированы принципы систематизации законодательства об органах охраны правопорядка. Обращено внимание на возникновение новых функций органов охраны правопорядка, в связи с чем предложено внедрение положения «служение интересам человека и гражданина».

Ключевые слова: систематизация законодательства, органы охраны правопорядка, принципы, функции.

KACHYNSKA M. O. THE PRINCIPLES OF SYSTEMATIZATION OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES LEGISLATION

Development of Ukraine as a democratic and legal state reorganizes and refocuses the efficiency and quality of activities of the state bodies. This process concerns also legislation on reorganization of law enforcement agencies adopted by the Verkhovna Rada of Ukraine (the Ukrainian Parliament), the Cabinet of Ministers of Ukraine, the President of Ukraine and other authorized bodies. Legislation is a routine activity which leads to adoption of various legal acts and it is hard to apply them effectively. A proper systematization of law enforcement agencies legislation will improve the activities of these agencies. In such a way it demonstrates the relevance of the chosen topic.

The article deals with systematization of law enforcement agencies legislation. The factors which influence on their establishment have been identified. Special attention has been given to new functions of law enforcement agencies which contribute in turn to arising of new principles. The author has proposed such principle as «serving the interests of the person and citizen». The essence of this principle is not only to enshrine the priority of these rights in legal acts but also to observe and uphold them duly and consistently. The article focuses on such social phenomenon as «telephone rule» or «white-collar crime». These concepts show illegal corruption activities at the highest authorities, law enforcement agencies etc. Various factors caused this phenomenon. They are breakup of the Soviet system and establishment of new social ideas in post-communist society. The author separates and specificates the principles of systematization of law enforcement agencies legislation. They are legality, democracy, protection and observance of human rights and legitimate interests, neutrality, scientificity, planning. Their due observance and improvement is a key element for European integration processes in Ukrainian society.

Keywords: systematization of legislation, law enforcement agencies, principles, functions.

УДК [351.811.123.1+351.85](477)

В. Т. КОМЗЮК,

*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри державно-правових
дисциплін Черкаського національного
університету імені Богдана Хмельницького*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРОЛЮ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ, ЯКІ ВИВОЗЯТЬСЯ ЗА МЕЖІ МИТНОЇ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Розкрито деякі аспекти правового регулювання контролю культурних цінностей, які вивозяться за межі митної території України, окремі недоліки такого регулювання. Запропоновано зміни до відповідних чинних нормативно-правових актів України.

Ключові слова: культурні цінності, правове регулювання, митний контроль, Митний кодекс України.

Культурні цінності є важливими складовими культурного надбання народу України, інших народів, вони посідають особливе місце серед складових культури, яка є основним чинником, що визначає духовне кредо нації, є показником її самобутності, саме через культурну сферу

утверджуються духовні та моральні ідеали, втілюються гуманістичні ідеї, загально визнані людські цінності, зберігаються і примножуються культурні надбання, зокрема матеріальні та духовні цінності, створені людством протягом його історії для задоволення духовних потреб. Згідно зі ст. 54 Конституції України культурна спадщина охороняється законом, держава забезпечує збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність, вживає заходів для повернення в Україну культурних цінностей народу, які знаходяться за її межами [1]. У разі вивезення з України культурні цінності підлягають контролю за їх переміщенням із боку уповноважених державних органів і митному контролю, організація і здійснення яких регламентуються чинним законодавством.

Дослідженню питань правового регулювання контролю культурних цінностей, що переміщуються через митний кордон України, присвятили свої праці багато науковців, зокрема В. М. Гаращук, Є. В. Додін, А. А. Дубініна, Ф. Л. Жорін, А. В. Мазур, В. Я. Настюк, П. В. Пашко, Д. В. Приймаченко, С. В. Сорокіна, М. Г. Шульга та інші, але окремі положення законодавства, що регулюють питання вивезення культурних цінностей за межі митної території України, особливо враховуючи часті зміни, що вносяться до нього, і на сьогодні залишаються малодослідженими або не досліджувались.

Отже, метою цієї статті є дослідження і розкриття окремих аспектів правового регулювання контролю культурних цінностей, що ввозяться за межі митної території України, визначення органів, які здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей та їх компетенції, необхідних термінів, понять, виявлення недоліків регулювання зазначеного контролю та подання пропозицій щодо внесення необхідних змін до чинного законодавства.

Поняття культурних цінностей нормативно визначається в Митному кодексі України [2] і в законі України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» [3], ці визначення фактично ідентичні, але Закон ще наводить і конкретний перелік культурних цінностей. Так, відповідно до ст. 1 вищевказаного Закону культурні цінності – це об'єкти матеріальної та духовної культури, що мають художнє, історичне, етнографічне та наукове значення і підлягають збереженню, відтворенню та охороні відповідно до законодавства України [3]. Культурні цінності, крім того, що вони є об'єктами матеріальної і духовної

культури, є також товарами (згідно зі ст. 4 Митного кодексу, товари – це будь-які рухомі речі, у тому числі ті, на які законом поширено режим нерухомої речі (крім транспортних засобів комерційного призначення), валютні цінності, культурні цінності (виділено нами. – В. К.), а також електроенергія, що переміщується лініями електропередачі) [2].

Фізичні і юридичні особи мають право, реалізуючи свої законні права та інтереси, переміщувати через митний кордон України з дотриманням вимог чинного законодавства культурні цінності, при цьому вони, як і будь-які товари, підлягають митному контролю і митному оформленню. Контроль за переміщенням культурних цінностей, митний контроль товарів, у тому числі і культурних цінностей, які переміщуються через митний кордон України, спрямований на забезпечення дотримання чинного митного законодавства, реалізацію державної митної політики, державної політики у сфері культури. Такий контроль, який є різновидом державного контролю, базується на певних принципах контрольної діяльності, основними з яких, на думку багатьох авторів, є універсальність, систематичність, безсторонність, реальність, дієвість, оперативність, результативність, гласність [4, с. 273].

Правове регулювання контролю за вивезенням культурних цінностей, митного контролю забезпечується Конституцією України, законами та підзаконними нормативно-правовими актами, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Основними нормативно-правовими актами, що регулюють питання контролю за переміщенням культурних цінностей, митного контролю є Митний кодекс України [2] і закон України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» [3]. У ст. 4 Митного кодексу дається нормативне визначення поняття митного контролю – це сукупність заходів, що здійснюються з метою забезпечення додержання норм цього Кодексу, законів та інших нормативно-правових актів із питань державної митної справи, міжнародних договорів України, укладених у встановленому законом порядку [2]. Митний кодекс визначає порядок організації і здійснення митного контролю товарів, документи та відомості, необхідні для здійснення митного контролю, форми митного контролю, органи, які здійснюють митний контроль, взаємодію органів доходів і зборів із іншими державними органами, що здійснюють контроль під час переміщення товарів через митний кордон

України, та інші питання. Але слід мати на увазі, що культурні цінності – це особливий вид товарів, вони є національним культурним надбанням і підлягають збереженню та охороні, тому під час організації і здійснення митного контролю культурних цінностей необхідно враховувати насамперед положення закону «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей», який регулює відносини, пов'язані з вивезенням, ввезенням та поверненням культурних цінностей, і спрямований на охорону національної культурної спадщини та розвиток міжнародного співробітництва України у сфері культури [3].

Відповідно до ст. 318 Митного кодексу митному контролю підлягають усі товари, що переміщуються через митний кордон України, а митний контроль здійснюється виключно органами доходів і зборів відповідно до цього кодексу та інших законів України [2]. Органи доходів і зборів можна віднести до суб'єктів адміністративно-правового забезпечення охорони та використання культурної спадщини, що підтверджується і науковою думкою окремих вчених, зокрема В. С. Шестака [5, с. 68]. Органи доходів і зборів – це центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, митниці та митні пости (п. 34¹ ст. 4 Митного кодексу України [2]). Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, на сьогодні є Державна фіскальна служба України, організаційно-правові засади діяльності якої безпосередньо регламентуються відповідним Положенням, затвердженим постановою Кабміну, і одним із основних повноважень якої, згідно з цим Положенням, є забезпечення здійснення контролю за переміщенням культурних цінностей у формі попереднього документального контролю в пунктах пропуску через державний кордон України [6].

Під час організації і здійсненні митного контролю культурних цінностей надзвичайно важливою є взаємодія органів доходів і зборів із іншими державними органами, які здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України. Основи такої взаємодії регламентуються ст. 561 Митного кодексу («Взаємодія органів доходів і зборів із іншими органами виконавчої влади»). Частина 2 ст. 561 Митного кодексу встановлює, що «органи доходів і зборів здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України у взаємодії з центральним органом виконавчої влади, що

забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, та центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері архівної справи, діловодства та створення і функціонування державної системи страхового фонду документації. Такий контроль у пунктах пропуску через державний кордон України здійснюється органами доходів і зборів у формі попереднього документального контролю в порядку, що затверджується Кабінетом Міністрів України» [2].

Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, тепер є Міністерство культури України, у структурі якого функціонує управління контролю за переміщенням культурних цінностей та охорони культурної спадщини і яке діє відповідно до Положення про Міністерство культури України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03.09.2014 № 495 [7]. Згідно з цим Положенням, одним із основних завдань Мінкультури є забезпечення формування та реалізація державної політики у сферах культури та мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, а до його повноважень віднесено здійснення контролю за вивезенням, ввезенням та поверненням культурних цінностей, видача свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей.

Отже, виходячи з викладеного, органи доходів і зборів здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України у тісній взаємодії з Міністерством культури та Державною архівною службою України, при цьому в пунктах пропуску через державний кордон України цей контроль здійснюється у формі попереднього документального контролю, правові засади якого регулюються ст. 319 Митного кодексу і постановою Кабінету Міністрів України від 05.10.2011 № 1030 [8]. Поняття попереднього документального контролю законодавець визначає у ст. 4 Митного кодексу України – це контрольні заходи, які полягають у перевірці документів та відомостей, необхідних для здійснення державних санітарно-епідеміологічного, ветеринарно-санітарного, фітосанітарного, екологічного контролю, та здійснюються органами доходів і зборів у пунктах пропуску через державний кордон України щодо товарів, у тому числі

продуктів та сировини тваринного походження, що переміщуються через митний кордон України [2]. Як видно з нормативного визначення, поняття попереднього документального контролю не включає контрольні заходи, які полягають у перевірці документів та відомостей, необхідних для здійснення державного контролю за переміщенням культурних цінностей, що прямо суперечить наявній практиці і положенням ч. 1 ст. 561 цього Кодексу, яка встановлює, що «органи доходів і зборів здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України ... у формі попереднього документального контролю в порядку, що затверджується Кабінетом Міністрів України» [2]. Тому ми пропонуємо внести зміни до п. 42 ст. 4 Митного кодексу і викласти його в такій редакції: «попередній документальний контроль – це контрольні заходи, які полягають у перевірці документів та відомостей, необхідних для здійснення державних санітарно-епідеміологічного, ветеринарно-санітарного, фітосанітарного, екологічного контролю, *контролю за переміщенням культурних цінностей...*» (виділене додано нами – В. К.), ... далі – за текстом. Так само необхідно внести зміни до ст. 319 Митного кодексу (взаємодія органів доходів і зборів із державними органами, що здійснюють контроль під час переміщення товарів через митний кордон України), оскільки тут не передбачено взаємодія органів доходів і зборів із державними органами, що здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей, і не передбачено попереднього документального контролю культурних цінностей під час здійснення контролю за переміщенням культурних цінностей у пунктах пропуску через державний кордон України, що, знову ж таки, суперечить наявній практиці і положенням ст. 561 Митного кодексу [2] і ст. 8 закону «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» [3]. Ми вважаємо, що ч. 1 ст. 319 Митного кодексу потрібно викласти в такій редакції: «Товари, що переміщуються через митний кордон України, крім митного контролю, можуть підлягати державному санітарно-епідеміологічному, ветеринарно-санітарному, фітосанітарному, екологічному, радіологічному контролю *та контролю за переміщенням культурних цінностей* (виділене додано нами – В. К.). У пунктах пропуску через державний кордон України зазначені види державного контролю (крім радіологічного) здійснюються органами доходів і зборів у формі попереднього документального контролю на підставі інформації, отриманої від держав-

них органів, уповноважених на здійснення цих видів контролю, з використанням засобів інформаційних технологій. Органи доходів і зборів взаємодіють з державними органами, уповноваженими на здійснення зазначених видів контролю, координують роботу з їх здійснення у пунктах пропуску через державний кордон і в зонах митного контролю на митній території України» [2]. Внівши зазначені зміни, будуть усунуті протиріччя і невідповідності, наявні в чинних нормативних актах, що регулюють питання контролю за переміщенням культурних цінностей і суперечать одне одному. О. Л. Калашникова акцентує увагу також на тому, що для того, щоб взаємодія різних відомств була результативною, необхідно, щонайменше, визначитися з єдиним порядком реєстрації, формування єдиної бази даних, побудованої на єдиних принципах опису / каталогізації артефактів, що зберігаються в колекціях музеїв України [9].

Згідно зі ст. 11 закону «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» заявлені до вивезення (тимчасового вивезення) та повернуті після тимчасового вивезення культурні цінності підлягають обов'язковій державній експертизі. Міністерство культури України за клопотанням власника культурних цінностей чи уповноваженої ним особи приймає на підставі висновку державної експертизи рішення про можливість або неможливість вивезення культурних цінностей. У разі прийняття Міністерством культури рішення про можливість вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей власнику культурних цінностей чи уповноваженій ним особі видається свідоцтво встановленого зразка на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей. Зразок свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей затверджується Кабінетом Міністрів України (постанова Кабміну від 20.06.2000 № 984 [10]), а порядок оформлення права на вивезення, тимчасове вивезення культурних цінностей та контролю за їх переміщенням через державний кордон України затверджено Міністерством культури і мистецтв (наказ Міністерства культури і мистецтв України від 22.04.2002 № 258 [11]).

Свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей є підставою для пропуску зазначених у ньому культурних цінностей за межі митної території України. Вивезення культурних цінностей без цього свідоцтва забороняється [3]. Згідно зі ст. 334 Митного кодексу особи, які переміщують товари через митний кордон України, зобов'язані

надавати органам доходів і зборів документи та відомості, необхідні для здійснення митного контролю, в усній, письмовій та / або електронній формі. Щодо культурних цінностей під час вивезення з України, то одним із найважливіших документів, необхідних для здійснення їх митного контролю, є свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей.

Відповідно до ст. 327, 356 Митного кодексу у разі потреби для участі у здійсненні митного контролю можуть залучатися спеціалісти та експерти, а з метою встановлення належності товарів до предметів, що мають художню, історичну чи археологічну цінність, посадовими особами органу доходів і зборів можуть відбиратись проби (зразки) товарів у рамках процедур митного контролю, проводиться митні експертизи [2]. Положення цих статей на практиці часто застосовуються органами доходів і зборів під час здійснення митного контролю культурних цінностей, що вивозяться за межі митної території України, посадові особи цих органів нерідко залучають для здійснення митного контролю культурних цінностей ек-

спертів-мистецтвознавців уповноважених органів і організацій.

Підсумовуючи, можна констатувати, що правове регулювання контролю культурних цінностей, які вивозяться за межі митної території України, є досить об'ємним, мінливим, має певні недоліки, що потребують виправлення. У цій статті нами досліджено і розкрито важливі аспекти правового регулювання контролю за вивезенням культурних цінностей за межі митної території України, визначено органи контролю за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України, їх компетенцію та взаємодію під час здійснення контролю за вивезенням культурних цінностей з України, охарактеризовано попередній документальний контроль за переміщенням культурних цінностей, що здійснюється органами доходів і зборів у пунктах пропуску через державний кордон України, виявлено недоліки правового регулювання такого контролю і запропоновано конкретні зміни до чинного законодавства з метою їх усунення, надано визначення важливих термінів і понять, які відображають сутність і зміст розглядуваних питань.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст.141.
2. Митний кодекс України : закон України від 13 берез. 2012 р. № 4495-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>.
3. Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей : закон України від 21 верес. 1999 р. № 1068-XIV // Урядовий кур'єр. – 1999. – № 207.
4. Адміністративне право : підручник / [Ю. П. Битяк (кер. авт. кол.), В. М. Гаращук, В. В. Богуцький та ін.] ; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, В. В. Зуй. – 2-ге вид., перероб. та допов. – Харків : Право, 2013. – 656 с.
5. Шестак В. С. Суб'єкти адміністративно-правового забезпечення охорони та використання культурної спадщини / В. С. Шестак // Право і Безпека. – 2010. – № 4 (36). – С. 66–71.
6. Положення про Державну фіскальну службу України : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 21 трав. 2014 р. № 236 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/236-2014-1>.
7. Положення про Міністерство культури України : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 3 верес. 2014 р. № 495 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/495-2014-n>.
8. Порядок здійснення попереднього документального контролю в пунктах пропуску через державний кордон України : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 5 трав. 10.2011 р. № 1030 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1030-2011-n>.
9. Калашникова О. Л. Гармонізація принципів митного контролю за переміщенням культурних цінностей у контексті управління ризиками: Україна – Європа / О. Л. Калашникова // Зовнішньоекономічна політика держави та актуальні проблеми митної справи: економіко-управлінські, правові, інформаційно-технічні, гуманітарні аспекти : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 30 листоп. 2012 р. – Дніпропетровськ : Акад. мит. служби України, 2012. – С. 28–29.
10. Про затвердження зразка свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей з території України : постанова Кабінету Міністрів України від 20 черв. 2000 р. № 984 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984-2000-n>.
11. Про затвердження Інструкції про порядок оформлення права на вивезення, тимчасове вивезення культурних цінностей та контролю за їх переміщенням через державний кордон України : наказ М-ва культури і мистецтв України від 22 квіт. 2002 р. № 258 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0571-02>.

Надійшла до редколегії 16.12.2014

КОМЗЮК В. Т. ОТДЕЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ КОНТРОЛЯ КУЛЬТУРНЫХ ЦЕННОСТЕЙ, КОТОРЫЕ ВЫВОЗЯТСЯ ЗА ПРЕДЕЛЫ ТАМОЖЕННОЙ ТЕРРИТОРИИ УКРАИНЫ

Раскрыты некоторые аспекты правового регулирования контроля культурных ценностей, которые вывозятся за пределы таможенной территории Украины, отдельные недостатки такого регулирования. Предложены изменения к соответствующим действующим нормативно-правовым актам Украины.

Ключевые слова: культурные ценности, правовое регулирование, таможенный контроль, Таможенный кодекс Украины

KOMZYUK V. T. SEPARATE LAW REGULATING QUESTIONS OF CONTROLLING CULTURAL VALUES THAT ARE EXPORTED OUTSIDE OF CUSTOM TERRITORY OF UKRAINE

Separate law regulating aspects of controlling cultural values that are exported outside of custom territory of Ukraine to be investigated and researched, agencies that exercise control of moving cultural values, their competence, necessary terms, concepts to be determined, weaknesses of regulation of mentioned control to be revealed, and necessary changes to valid laws to be offered.

According to paragraph 54 of the Constitution of Ukraine, cultural legacy is warded by law, the state secures preservation of historical monuments and other objects that have cultural value. When exporting outside of Ukraine, cultural values are subjected to cultural values moving control from the side of authorized power agencies and custom control, their organization and realization are regulated by valid laws. Basic law-normative acts to regulate questions of cultural values moving control, are Custom Code of Ukraine and law "About exporting, importing and returning cultural values".

Cultural values moving outside custom territory of Ukraine control to be realized by income agencies with Ministry of Culture and State archival service of Ukraine, and in the checkpoints throe the frontier of Ukraine this control to be realized in form of advance documentary control, its law basis are regulated by paragraph 319 of Custom code of Ukraine and by the decision of Cabinet of Ministers of Ukraine from 05.10.2011 order № 1030. Changes to the Custom Code of Ukraine in the part of normative determination of concept of documentary control, and to paragraph 319 of Custom Code to be offered in the article. Stated that for realizing the moving control of cultural values when exporting them outside of Ukraine and passing the custom frontier of Ukraine presentation of necessary documents, determined by valid law, is very important.

Keywords: culture values, law regulating, custom control, Custom Code of Ukraine.

УДК 342.97(477)

І. В. НАУМОВ,

здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА МІСЦЕ РЕГІОНАЛЬНИХ УПРАВЛІНЬ МВС УКРАЇНИ В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Визначено поняття «регіон», «регіональне управління», встановлено принципи побудови сучасних органів внутрішніх справ України. Підкреслено, що систему органів внутрішніх справ побудовано за функціональним та територіальним принципом. Дано огляд повноважень регіональних управлінь МВС України, проаналізовано їх місце серед органів внутрішніх справ.

Ключові слова: регіон, управління, МВС, повноваження, громадянин, права, свободи, реформування.

Входження України до Ради Європи, реальні перспективи інтеграції до Європейського співтовариства виносять на порядок денний проблему адаптації територіальної системи організації влади, що склалася за період становлення незалежності держави, до європейських стандартів та принципів. Це стосується і регіональних управлінь МВС України. Нор-

мативно-правові акти Ради Європи та ЄС до найважливіших з них відносять децентралізацію і субсидіарність, згідно з якими завдання та повноваження публічної влади, зокрема міліції, мають бути передані на такий найнижчий територіальний рівень управління, на якому може бути забезпечена їх максимально ефективна (з точки зору надання адміністративних